

ПРОЛОГ

Наприкінці останньої війни я опинився у Нью-Йорку. Околиці П'ятдесят сьомої вулиці стали для мене, вигнанця з поганеньким знанням тутешньої мови, майже новою батьківщиною.

Позаду залишився довгий, небезпечний шлях, *Via Dolorosa* усіх тих, хто був змушений утікати від гітлерівського режиму. Хресна дорога пролягала через Голландію, Бельгію та Північну Францію до Парижа, а там розділялася: один шлях вів через Ліон до узбережжя Середземного моря, а інший — через Бордо і Піренеї до Іспанії, Португалії та лісабонського порту.

Я так само пройшов цією дорогою, як і багато інших, кому вдалося втекти від гестапо. Але в країнах, крізь які пролягав шлях, ми не почувалися в безпеці, бо мало хто з нас мав дійсне посвідчення чи візу. Щойно жандарми нас ловили — відразу кидали за ґрати, засуджували чи висилали. Щоправда, у деяких країнах виявляли крихту людяності — принаймні не повертали до Німеччини, де ми неодмінно загинули б у концентраційних таборах.

Тільки в поодиноких випадках біженцям вдавалося роздобути чинні паспорти, тому втікали ми практично весь час. Без документів ми не могли знайти й легальної роботи. Більшість із нас голодували, ледь животіли і були самотні. Тому ми й назвали шлях наших поневірянь *Via Dolorosa*.

Проміжними станціями нам слугували поштові відділення у маленьких містечках і білі мури вздовж вулиць. У поштових відділеннях ми намагалися відшукати повідомлення до запитання від наших рідних та друзів, а мури і будинки

вздовж шосе були нам за газети. Крейдою і вугіллям писали там загублені, які розшукували одне одного, — адреси, попередження, вказівки, — крик у порожнечу в період загального збайдужіння, за яким настала епоха нелюдськості: війна, коли і гестапо, і поліцію, а часто й жандармів об'єднувала спільна справа — полювання на нас, безталанних вигнанців.

1

Кілька місяців тому я прибув вантажним пароплавом із Лісабона до Америки, англійською майже не говорив — це було так, наче мене, напівнімого і напівглухого, висадили сюди з іншої планети. Зрештою, це й була інша планета, бо в Європі тривала війна.

До того ж не все було гаразд і з моїми документами. Звісно, якимсь дивом я таки отримав дійсну американську візу, яка давала мені право на в'їзд, але у паспорті значилося чуже прізвище. Міграційна служба засумнівалася в мені й послала на Елліс-Айленд. Через шість тижнів мені дали дозвіл на тримісячне перебування. За цей час я мав отримати дозвіл на в'їзд у якусь іншу країну. Цю процедуру я знав іще з Європи. Там я роками так існував — і деколи мій час вимірювався навіть не місяцями, а днями. Так чи так, а ще з 1933 року мене, як німецького емігранта, офіційно оголошено мертвим. А зараз я міг цілих три місяці нікуди не втікати. Вже тільки це здавалося мені здійсненням усіх мрій.

Життя під чужим іменем і з паспортом небіжчика давно мене не дивувало — ба навпаки, здавалося абсолютно нормальним. Цей паспорт я успадкував у Франкфурті. Чоловік, який подарував його точно у день своєї смерті, називав себе Россом. Отож відтоді мене звать так само — Роберт Росс. Справжнє ім'я я вже майже забув. Забути можна багато чого, коли на кону стоїть виживання.

На Елліс-Айленді я познайомився з одним турком, який десять років тому вже приїжджав до Америки. Я не знав, чому йому і цього разу просто не дали дозволу на в'їзд, бо, зрештою, і не запитував. Занадто часто я бачив, як людей висилали тільки тому, що вони не пасували до жодної графи анкети.

Той турок дав мені адресу одного росіянина з Нью-Йорка, з яким був познайомився вже дуже давно. Щоправда, він не знав, чи той досі живий. З Елліс-Айленду я відразу пішов саме до нього. Мій учинок був логічний і зрозумілий, я роками так жив. Утікачі весь час перебивалися від однієї оказії до іншої, і що неймовірніша вона була, то буденнішою здавалася. Такі нагоди ставали сучасними казками — не надто веселі, але, хоч як це дивно, часто закінчувалися краще, ніж можна було сподіватися.

Росіянин працював у маленькому занедбаному готелі поблизу Бродвею. Називав себе Меліковим, розмовляв німецькою і відразу взяв мене до себе. Старий емігрант уміє зрозуміти, що мені потрібно, — дах над головою і робота. Дах над головою знайшовся легко: у нього було ще одне ліжко, яке він одразу поставив у свою кімнату. Щодо роботи було важче — з туристичною візою я не мав права працювати. Для цього потрібен був інший запис — дозвіл на в'їзд із номером імміграційної квоти. Отже, працювати я міг лише нелегально. Цей клопіт я мав іще в Європі, тому не надто переймався. Та й у мене ще було трохи грошей.

— А ви вже думали, як зароблятимете собі на хліб? — запитав Меліков.

— Перед самим від'їздом із Франції я працював торговим агентом, продавав сумнівні картини та фальшивий антикваріат.

— Ви на цьому знаєтеся?

— Не надто, але трохи все-таки вивчив.

— Де саме?

— Я два роки пробув у брюссельському музеї.

— Працювали? — здивувався Меліков.

— Переховувався, — відповів я.

— Від німців?

— Від німців, які окупували Бельгію.

— Аж два роки? — перепитав Меліков. — І вас не знайшли?

— Мене — ні. Але схопили чоловіка, який мене переховував.

Меліков глянув на мене.

— А ви втекли?

— Так.

— Ви знаєте, що сталося з тим чоловіком?

— Те, що завжди стається. Його кинули до концтабору.

— То був німець?

— Бельгієць. Директор музею.

Меліков кивнув.

— І як вам тільки вдалося так довго переховуватися? — поцікавився невдовзі. — Невже у той музей взагалі ніхто не заходив?

— Чого ж, заходили. Вдень я сидів замкнутий у підвалі, в одному з приміщень складу. А ввечері приходив директор, приносив мені їжу і відчиняв на ніч мою схованку. Отже, я був у музеї, але міг покидати підвал. Світла, звісно, ніколи не вмикав.

— А решта службовців про вас знали?

— Ні. Там не було вікон. Коли хтось заходив до підвалу, я сидів тихо, як миша. І найбільше переживав, щоб раптом не чхнути.

— То вас тому й знайшли?

— Ні. Хтось зауважив, що директор занадто часто залишається ввечері в музеї або ж навіть іще раз повертається туди після роботи.

— Розумію, — промовив Меліков. — Ви там могли читати?

— Тільки влітку вночі, або коли був яскравий місяць.

— Але ж ви могли щонаочі гуляти музеєм і роздивлятися картини?

— Так, поки їх було видно.

Меліков усміхнувся.

— Як я втікав із Росії, то на фінському кордоні пролежав під стосом дров цілісіньких шість днів. Коли звідти виповз, то думав, що минуло набагато більше часу. Щонайменше тижнів зо два. Але тоді я ще був молодий, а для молодих час завжди йде повільніше. Ви голодний? — запитав несподівано.

— Так, — відповів я, — навіть дуже.

— Так я і думав. Коли когось відпускають на свободу, він голодний завжди. Ходімо в аптеку, поїмо.

— В аптеку?

— В аптеку з перекусками. Це одна з характерних особливостей цієї країни. Там можна і аспірин купити, і поїсти.

— І що ж ви робили у музеї цілими днями, щоб не збожеволіти? — спитав Меліков.

Я глянув на людей, які рядочком сиділи за довгим прилавком, — вони похапцем їли, дивлячись на рекламні плакати та пляшечки з різними ліками.

— А що ми тут їстимемо? — запитав я у відповідь.

— Гамбургер. Він тут головна народна страва, на кшталт віденських ковбасок. Стейки простолоюду не по кишені.

— Так от, у музеї я завжди чекав вечора. І, звісно ж, намагався зробити все, тільки б не думати про безпеку, що нависла наді мною. Інакше я просто здурів би. Зрештою, я вже мав певний досвід: кілька років як був утікачем. Цілий рік переховувався навіть у самій Німеччині. Не допускав навіть думки, що роблю щось неправильно. Каяття роз'їдає душу сильніше за соляну кислоту. Я весь час учив французьку, був сам собі репетитором. Потім тинявся залами нічного музею, роздивлявся і запам'ятовував картини. Зрештою вивчив їх усі. А потім сидів у сутінках своєї комірчини й уявляв їх —

систематично, картину за картиною, за порядком. Інколи я витрачав багато днів на одне-єдине полотно. Деколи занепадав духом і починав усе спочатку. Якби я просто роздивлявся картини, то впадав би у відчай значно частіше. Це тренування пам'яті давало мені шанс на вдосконалення. Я більше не бився головою об стіну, а ніби йшов сходинками вгору. Розумієте?

— Ви щось робили, діяли, — сказав Меліков. — І у вас була мета. Це допомагає.

— Одне літо я провів із Сезанном та кількома Дега. Звісно, ці картини, як і спроби їх оцінити, були лиш витвором моєї уяви. Та хоч як крути, а я все одно їх оцінював, і вже тільки це ставало мені викликом. Я запам'ятовував кольори та композиції, хоча ніколи не бачив їх за денного світла. Це був місячний Сезанн та нічний Дега, саме їх я і запам'ятовував, оцінював у грі тіней. Згодом я знайшов у бібліотеці книжки про мистецтво і, присівши навпочіпки під підвіконням, вивчав їх. Хоч це і був світ привидів, але принаймні якийсь світ.

— А хіба музей не охороняли?

— Тільки вдень. А ввечері його просто замикали. На моє щастя.

— І на нещастя чоловіка, який приносив вам їсти.

Я поглянув на Мелікова.

— І на нещастя чоловіка, який мене переховував, — відповів спокійно. Я розумів, що він не має нічого поганого на думці, не докоряє мені. Просто констатує факти, нічого більше.

— Нелегально миючи посуд, ви на життя не заробите, — сказав він. — Це просто романтичні дурниці. А відколи виникли профспілки, з цим узагалі покінчено. Скільки ви протримаєтеся, щоб не вмерти з голоду?

— Недовго. Скільки це коштує?

— Півтора долара. Через війну тут усе подорожчало.

— Через війну? — перепитав я. — Але ж тут немає війни!

— Тут теж війна! — заперечив Меліков. — Знову ж таки, на ваше щастя. Тут потрібні люди. Безробітних уже не залишилося. Ви запросто щось знайдете.

— Через два місяці мені знову доведеться втікати.

Примруживши маленькі очі, Меліков розсміявся:

— Америка дуже велика. А зараз війна. Знову ж таки, на ваше щастя. Де ви народилися?

— За моїм паспортом — у Гамбурзі, а насправді — в Ганновері.

— Ні те, ні те не стане причиною вашої депортації. Але ви можете потрапити у табір для інтернованих.

Я стенив плечима.

— Вже бував у такому, у Франції.

— Втекли?

— Якщо точніше, то просто одного дня пішов звідти. Скористався загальним сум'яттям поразки.

Меліков кивнув:

— Я теж був у Франції. У загальному сум'ятті перемоги, щоправда тільки теоретичної. Тисяча дев'яцот вісімнадцятого. Приїхав із Росії — через Фінляндію і Німеччину. Належав до першої хвили малоого переселення народів. Може б, нам зараз перехилити чарочку-другу, що скажете?

— Я навчився не довіряти шнапсу, — пояснив я. — Через нього я кілька разів переоцінював свої сили. І двічі все закінчувалося досить-таки паскудно — у вошивих тюремних камерах.

— В Іспанії?

— У Північній Африці.

— Ризикнімо втретє, що скажете? Тюрми тут чисті. Горілку я маю в готелі. Тут нам все одно нічого не наллють. — А за кілька хвилин спитав: — Ви романтик?

— Не часто. Поліція переважно саме романтиків і ловить.

— Але тепер ви можете кілька місяців про це не думати.

— Так, справді. Я ще до цього не звик.

Ми пішли до Мелікова в готель, але я там довго не витримав. Не хотілося нічого пити, не хотілося сидіти серед того потертого плюшу, а його кімнатка відразу почала тиснути мені на голову. Захотілося знову йти гуляти. У замкнутих приміщеннях я насидівся вже вдосталь. Навіть Елліс-Айленд був тюрмою, хай навіть і комфортною, але тюрмою. Мене не покидала думка Мелікова, що наступні два місяці я можу не боятися поліції. Цілих два місяці — просто неймовірно довго.

— Скільки часу я ще маю для прогулянки? — запитав я.

— Та скільки захочете.

— А коли ви лягаєте спати?

Меліков тільки недбало махнув рукою:

— Десь аж під ранок. У мене зараз купа роботи. Хочете знайти собі когось? Якусь жінку? У Нью-Йорку це не так просто, як у Парижі. Навіть трохи небезпечно.

— Ні. Я просто хочу ще трохи прогулятися.

— Жінку легше буде знайти тут, у готелі.

— Мені не треба жінки.

— Жінка потрібна завжди.

— Не сьогодні.

— Ви все-таки справжній романтик, — сказав Меліков. — Запам'ятайте номер вулиці й назву готелю — «Ройбен». У Нью-Йорку легко зорієнтуватися — тут майже всі вулиці пронумеровані, тільки деякі мають назви.

Так само як і я — номер із випадковим іменем. Приємна анонімність — імена лише створювали мені проблеми.

Я йшов чужим містом куди ноги вели. У небо здіймався білий дим від заводських труб — похмурий вогняний стовп уночі і хмаристий стовп удень. Хіба не так само Бог указував шлях крізь пустелю ще першим емігрантам? Я йшов крізь дощ слів, шуму, сміху, крику, що глухо бився об мої барабанні перетинки. Чув тільки перегуд, не вловлюючи його змісту. Після похмурих років у Європі тут кожен здавався мені Прометеєм — оточений електричним світлом спітнілий чолов'яга

простягав із дверей магазину обвішані рушниками руки з соусами, пропонуючи мені щось купити, кухар пік піцу на великій пательні, навколо нього сипалися іскри, наче він був якийсь неаполітанський бог. Жодного з них я не розумів, тому не вловлював і суто символічного значення їхніх дій. Було відчуття, наче всі вони перебувають на сцені, наче це не тільки офіціанти, кухарі, вуличні крикуни та торговці, а й маріонетки, що грають у якусь незрозумілу гру. Мені ж туди дорозу заказано, я можу тільки спостерігати збоку. Я був у вирі подій, але не належав до них, щось невидиме відділяло мене від інших — не скляна стіна і не дистанція, не ворожість і не відчуженість, а дещо таке, що стосувалося тільки мене і лише у мені чаїлося. На підсвідомому рівні я збагнув неповторність моменту — вже завтра він почне втрачати свої обриси. Не тому, що цей світ стане мені рідніший, навпаки, може, вже завтра почнеться боротьба за існування — то сидітиму тихо, то домовлятимуся, стану лицеміром чи брехуном, — усім тим, з чого складаються наші будні. Але сьогодні вночі місто повернулося до мене своїм незбагненим обличчям.

Раптом я зрозумів, що тепер, коли дістався чужих країв, небезпека нікуди не зникла, навпаки, вона по-справжньому нависла наді мною. Небезпека не ззовні, а зсередини. Я дуже довго просто намагався вижити, і саме це було моїм прорятунком. Це був просто примітивний закон самозбереження, що виникає, коли корабель іде на дно, а люди впадають у паніку і будь-що хочуть вижити. Але тепер, уже від завтра чи навіть з цього дивовижного моменту, життя знову віялом розстелиться переді мною, я знову матиму майбутнє, а отже, й минуле — минуле, яке легко вб'є мене, якщо я його не забуду чи не здолаю. Раптом мені стало зрозуміло, що свіжо-замерзлий лід іще довго буде затонкий, щоб я зміг по ньому ходити. Я провалююся крізь нього. А цього треба уникнути. Чи вистачить мені сил прожити спочатку ще одне життя так само, як і вивчити цю мову, нову, незнайому, яка тільки

й чекає, щоб я її опанував, і чи не буде це зрадою, злочином, подвійним убивством померлих, яких я любив?

Я швидко розвернувся і пішов назад, збентежений і схвилюваний, більше ні на що не дивився, і мені аж перехопило подих, коли побачив перед собою готель, не високий і широкий, як решта готелів, що кожному впадали у вічі, а маленький і непомітний.

Відчинивши двері, спотворені фальшивими мармуровими планками, я зайшов усередину і побачив Мелікова, який у кріслі-гойдалці дрімав за стійкою. Він розплющився — здалося, що очі без повік, як у старого папуги, — вони поступово посиніли і посвітліли.

— Граєте в шахи? — запитав він, підводячись.

— Як і кожен емігрант.

— Добре. Зараз принесу горілку.

Він пішов нагору. Я роззирнувся. Було враження, ніби опинився вдома. Тому, хто не має власного дому, легко таке відчутти.

2

Я швидко опановував англійську і за два тижні вже говорив нею, як п'ятнадцятирічний підліток. Щоранку по кілька годин сидів серед червоного плюшу в готелі «Ройбен» і вивчав граматику, а по обіді шукав будь-якої нагоди попрактикуватися. Я діяв без жодного сорому. Зауваживши, що через десять днів, проведених із Меліковим, у мене з'явився російський акцент, кинувся спілкуватися з гостями і службовцями готелю. І щоразу переймав різноманітні акценти — німецький, єврейський, французький і насамкінець, коли вирішив, що тутешні прибиральниці та покоївки — чистокровні американки, — ще й бруклінський.

— Тобі треба закрутити роман із молодою американкою, — сказав Меліков, з яким ми вже перейшли на «ти».